

KOSTEL SV. JANA KŘTITELE V HLUČÍNĚ

Kdy a kým byl tento kostel postaven, nám není známo. Patří však mezi nejstarší kostely v širokém okolí. Má gotické jádro, což dává najevo obvodové zdivo s opěrnými pilíři.

První zprávu o tomto kostele máme z roku 1378. Tehdy opavská knížata Václav a Přemek povolili bratrům Petrovi a Kunešovi z Varty, majitelům dvora při městě Hlučín, aby šest kop grošů darovali na postavení nového bočního oltáře „corporis Christi“. Listina byla napsána 16. srpna 1378.

Z další listiny se dovídáme první jméno hlučínského faráře. **Je to listina z roku 1392 a farářem je Petr Meissner z Peterswaldu.**

V roce 1508 dochází k přístavbě kostela, a to k přístavbě kaple svaté Anny. Touto přístavbou dostal půdorys kostela tvar kříže. Z toho vyplývá, že na protější straně musela být již dříve přistavěna kaple sv. Tří králů – dnes kaple sv. Andělů.

Mezi léty 1522 až 1533 dochází k další přístavbě, a to kaple sv. Michaela – dnes „Boží hrob“ a na protější straně kaple panny Marie Egyptské – dnes boční vchod.

Z další zprávy se dozvídáme, že v roce 1597 se zřítila kostelní věž a pobořila část kostela, a to klenutí chrámové lodi a kapli sv. Tří králů. Usuzujeme z toho, že strop presbytáře a kaple sv. Anny zůstaly původní. V roce 1608 byla chrámová loď zaklenuta a ukončená celá oprava kostela.

Z další listiny se dozvídáme o velkém požáru ve městě, který postihl jeden nově opravený kostel. O tomto požáru víme, že vypukl ve čtvrtek po Nanebevzetí Panny Marie 15. srpna 1616. Žárem spadlo nové klenutí chrámové lodi a usmrtilo dva kněze.

V roce 1618 o sv. Františku byl kostel znovu zaklenut válenou klenbou jednoduchého baroka a vnitřek kostela znovu obnoven. V roce 1645, v období třicetileté války, zapálili kostel Švédové, ale shořely jen krovy.

V roce 1649 udeřil blesk do kostelní věže, která byla teprve po požáru z roku 1645 dokončena, a poškodil ji. Od toho roku nevíme, jestli věž kostela existovala. Snad pouze existovala věžička nad střechou, neboť někde musely být umístěny zvony. V roce 1791 byla přistavěna u zadních dveří čtyřhranná věž, která je vysoká 46,7 metrů. V průčelí kostela bylo dříve velké klenuté okno.

Kostel má složitou stavební historii. Různými přístavbami se kostel měnil. Jeho obvodové zdivo s opěrnými pilíři nám dává najevo, že má gotické jádro tak jako presbytář, který má hvězdicovou žebrovou klenbu.

V lunetách klenutí chrámové lodi jsou kulatá okna, která jsou symetrická s opěrnými pilíři z venkovní strany – to znamená, že jsou ze starší doby. Z vnitřní strany vidíme, že okna nejsou ve středu lunet. Tím se dává jasně najevo další úprava kostela v roce 1908, kdy byl kostel gotický upraven barokně. Průčelí kostela a přistavěná věž je rovněž jednoduchého baroka.

Tak stíhal tento kostel jeden osud za druhým. Proto si vyvolil zbožný lid za patrona a ochránce kostela a města sv. Vavřince. Svou sochu má na hlavním oltáři po pravé straně. Po levé straně je sv. Václav a nad nimi sv. Jiří.

Hlavní oltář pochází z první poloviny 17. stol., kazatelna je z roku 1748. Boční oltáře byly postaveny mezi léty 1667 až 1874. V kostele jsou dva velmi staré obrazy a pocházejí z 15. stol.

Obrazy bočních oltářů jsou malovány v letech 1780 až 1785 uznávanými malíři. Oltářní obrazy sv. Jana Křtitele, sv. Anny, sv. Josefa a sv. Jana Nepomuckého pocházejí z konce 19. stol a byly namalovány místním rodákem, slavným malířem, Janem Bochenkem. Růžencový oltář, sádrová reliéfní plastika, je z roku 1874 a byla vytvořena rovněž místním rodákem, slavným sochařem a řezbářem, Janem Jandou z Darkoviček. Křížová cesta byla namalována v roce 1902 malířem Mullerem z Mnichova.

Uvnitř kostela je mnoho krypt, ve kterých jsou pohřbeni majitelé hlučinského panství faráři zdejší farnosti a někteří vážení obyvatelé města. Nejstarší renesanční náhrobní desky patří paní Markétě Zvolské a paní

Kateřině z Fulštejna. Obě desky jsou psány ve staročeštině. Ostatní náhrobní desky jsou psány latinsky.

Kostel tvoří charakteristickou dominantu města, kterou dotváří jeden hřbitovní kostel sv. Markéty. Oba patří mezi kulturní památky města.

Udo Wanderburg